

POSTANOWIENIE

O., dnia 14 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Obornikach III Wydział Rodzinny i Nieletnich w następującym składzie:

Przewodniczący SSR Adrianna Brzozowska

P..sekr.sąd. K. P.

po rozpoznaniu w dniu 14 lipca 2017 r. w Obornikach na rozprawie sprawy

z wniosku K. J.

przy udziale S. P.

o rozstrzygnięcie o istotnych sprawach dziecka w razie braku porozumienia między rodzicami

POSTANAWIA:

1. Zezwolić wnioskodawcy K. J. na wyrobienie paszportu dla małoletniej G. J. urodzonej (...).
2. Kosztami postępowania obciążyć wnioskodawcę i uczestniczkę w zakresie przez nich poniesionym.

SSR Adrianna Brzozowska

UZASADNIENIE

K. J. złożył wniosek o wyrażenie zgody na wyrobienie paszportu dla małoletniej G. J. i o zasądzenie od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wniosku **K. J.** wskazał, iż małoletnia córka G. J. pochodzi z nieformalnego związku wnioskodawcy i **S. P.**, przy czym rodzice małoletniej nie pozostają obecnie już w tym związku, a kontakty wnioskodawcy z córką zostały uregulowane sądownie.

Wnioskodawca podał, iż aktualnie pracuje i mieszka za granicą stąd też chciałby zabierać córkę na wakacje czy też weekend do swego obecnego miejsca zamieszkania, jednak uczestniczka nie wyraża zgody na wyrobienie dla córki paszportu czy dowodu osobistego, aby mogła przekroczyć polską granicę. Uczestniczka swe stanowisko uzasadnia obawą, że wnioskodawca wywiezie dziecko, choć mógłby to zrobić także bez tego dokumentu. **K. J.** wskazał, iż nie podziela obaw uczestniczki, albowiem ma świetny kontakt z córką i nie zrobiłby dziecku krzywdy pozbawiając je opieki matki, tym bardziej, iż mieszka i pracuje legalnie w Holandii i zatem organy ścigania nie miałyby żadnych trudności z jego znalezieniem w przypadku nieodwiezienia córki do Polski. Dodał, iż w Holandii mieszka jego siostra ze swoją córką, która jest w podobnym wieku do G. i mają ze sobą bardzo dobry kontakt i dzięki temu kuzynki miałyby możliwość częstszego spotykania się a nie tylko dwa razy w roku, gdy jego siostra wraz z córką przyjeżdża do Polski.

Na rozprawie w dniu 14 lipca 2017 roku uczestniczka **S. P.** reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika wniosła o oddalenie wniosku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

G. J. urodziła się (...) w O., ma skończone 5 lat i pochodzi z nieformalnego związku (...). Aktualnie rodzice małoletniej nie pozostają już ze sobą w związku, a małoletnia mieszka wraz z matką. Tymczasem wnioskodawca od dwóch lat mieszka i pracuje legalnie za granicą w Holandii. Każdemu z rodziców w pełni przysługuje władza rodzicielska.

Dowód:

- okoliczność bezsporna,
- odpis aktu urodzenia małoletniej – k.4 akt,
- zeznania wnioskodawcy K. J. – k. 15-16,
- zeznania uczestniczki S. P. – k. 16 akt.

Do czasu, gdy wnioskodawca mieszkał w Polsce spotykał się z córką zgodnie z ugodą sądową zawartą z matką dziecka i na tym tle nie dochodziło między rodzicami małoletniej do konfliktów, przy czym takowe miały miejsce przed zawarciem ugody.

Aktualnie wnioskodawca z uwagi na pracę za granicą spędza z córką jeden weekend w miesiącu, przy czym kontakty uregulowane sądownie mają szerszy wymiar, albowiem wnioskodawca ma prawo do kontaktów z córką trzy weekendy w miesiącu od soboty do niedzieli oraz dwa tygodnie w okresie wakacji letnich.

Dowód:

- zeznania wnioskodawcy K. J. – k. 15-16,
- zeznania uczestniczki S. P. – k. 16 akt.

Wnioskodawca chciałby spędzać z córką jeden weekend w miesiącu czy też dwa tygodnie wakacji w swoim obecnym miejscu zamieszkania. Tymczasem uczestniczka S. P. zgadza się na kontakty wnioskodawcy z córką poza jej miejscem zamieszkania, jednakże nie wyraża zgody na wyrobienie paszportu dla córki. Swe stanowisko tłumaczy obawą, iż ojciec może córkę nie przywieźć z powrotem, co uzasadnia faktem, iż przed sądownym uregulowaniem kontaktów miała miejsce sytuacja, iż z policją musiała szukać córki, którą wówczas zabrał ojciec. Taka sytuacja nigdy się nie powtórzyła po zawarciu ugody w przedmiocie kontaktów, a od tego czasu upłynął okres dwóch lat.

Uczestniczka nie zgłasza żadnych zastrzeżeń co do opieki wnioskodawcy nad córką, ani też nie sprzeciwia się jego kontaktom z dzieckiem, które są realizowane, ale jedynie obawia się, czy ojciec córkę przywiezie do Polski po zrealizowanym kontakcie.

Dowód:

- zeznania wnioskodawcy K. J. – k. 15-16,
- zeznania uczestniczki S. P. – k. 16 akt.

Powyzszy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów. Sąd w całości dał wiarę dokumentom zebranych w aktach niniejszej sprawy. Zarówno dokumenty urzędowe jak i prywatne nie budziły zastrzeżeń co do swej autentyczności. Dokumenty urzędowe zostały wydane przez upoważnione do tego organy, w zakresie ich kompetencji. Sąd nie miał zatem żadnych zastrzeżeń co do ich prawdziwości.

Za wiarygodne Sąd uznał również dokumenty prywatne złożone w sprawie, bacząc jednak, iż zgodnie z treścią art. 245 kpc stanowią one jedynie dowód tego, iż osoby, które je podpisały, złożyły oświadczenia o treści w nich zawartych.

Sąd dał wiarę zeznaniom wnioskodawcy **K. J.**, albowiem są one logiczne, konsekwentne a nadto w pełni korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w aktach sprawy i tym samym Sąd przyjął je za podstawę poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych, tym bardziej, iż uczestniczka w żaden logiczny sposób ich wartości dowodowej nie zanegowała.

Sąd również zasadniczo nie odmówił wiarygodności zeznaniom uczestniczki **S. P.**, która przyznała, iż wnioskodawca realizuje kontakty z córką i nie ma zastrzeżeń co do kwestii sprawowanej opieki nad córką przez ojca, a jej stanowisko w niniejszej sprawie wynika jedynie z obawy, iż wnioskodawca nie przywiezie córki z powrotem.

Zeznania uczestniczki okazały się logiczne i konsekwentne, aczkolwiek obawy uczestniczki co do wywiezienia córki za granicę przez wnioskodawcę okazały się w ocenie Sądu mało prawdopodobne, skoro wnioskodawca od dwóch lat mieszka i pracuje legalnie za granicą i dotychczas nigdy nie uczynił żadnych kroków, aby zabrać córkę wbrew jej woli i jej nie odwieźć mimo tego, iż ma zagwarantowane prawo do kontaktów z dzieckiem, które zasadniczo realizuje, choć w węższym zakresie niż wynikającym z treści ugody właśnie z uwagi wykonywaną pracę poza granicami kraju i dzielącą odległość.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 92 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego (zwanego dalej krio) dziecko aż do uzyskania pełnoletności pozostaje pod władzą rodzicielską. Analiza przepisów kodeksu rodzinnego i opiekuńczego prowadzi do wniosku, że w zakres władzy rodzicielskiej wchodzi ogół praw i obowiązków spoczywających na rodzicach i przysługujących im względem dziecka, celem sprawowania należytej opieki nad osobą dziecka i jego majątkiem. Władza rodzicielska obejmuje całokształt spraw dziecka i pieczę nad jego osobą, zarząd jego majątkiem oraz reprezentowanie go. Decydującym kryterium, na podstawie którego rozstrzyga się treść oraz wykonywanie władzy rodzicielskiej, stanowi dobro dziecka. Podstawowa zaś funkcja władzy rodzicielskiej, to taka, którą można określić jako ochronną.

Ustawodawca w art. 97 §1 krio wskazał, że władza rodzicielska przysługuje co do zasady każdemu z rodziców z osobna. Przepis ten wiąże się z treścią art. 93 §1 krio z którego wynika, że zasada przynależności władzy rodzicielskiej obojgu rodzicom nie oznacza wspólnego jej przysługiwania, tj. aby akty wykonywania tej władzy rodzice mogli podejmować tylko razem, albowiem z art. 97 §1 krio wprost wynika, iż w zasadzie każdy z rodziców władzę rodzicielską wykonuje osobno. Jednakże zgodnie z dyspozycją art. 97 §2 krio w sprawach istotnych konieczne jest wspólne porozumienie rodziców, a jeżeli nie jest ono możliwe o rozstrzygnięciu istotnych spraw dziecka orzeka sąd opiekuńczy.

Przepisy kodeksu rodzinnego i opiekuńczego nie zawierają jednak definicji spraw, które należy zaliczyć do kategorii istotnych dla dziecka, pozostawiając określenie katalogu tychże spraw doktrynie i orzecznictwu, w związku z czym można uznać, że do tej kategorii zaliczają się w szczególności sprawy dotyczące miejsca pobytu dziecka, wyboru szkoły i przyszłego zawodu, leczenia, zgody na wydanie paszportu. Orzecznictwo generalnie przyjmuje, że istotnymi sprawami w rozumieniu art. 97 §2 krio mogą być jedynie sprawy dotyczące wykonywania władzy rodzicielskiej, a więc sprawy dziecka, a nie sprawy jego rodziców. Sąd opiekuńczy może wydać rozstrzygnięcie na podstawie tegoż przepisu, jedynie wtedy, gdy brak porozumienia między rodzicami, którym przysługuje władza rodzicielska. Rolą sądu opiekuńczego jest nakłanianie rodziców do uzgodnienia stanowisk, czego efektem powinno być doprowadzenie do porozumienia między nimi.

Nie ulega wątpliwości, iż obecnie kiedy wyjazdy za granicę stanowią ogólnodostępną formę spędzania czasu i wobec powszechności tej formy wypoczynku posiadanie paszportu przez dziecko, nie powinno być ograniczane. W myśl bowiem art. 3 ustawy z dnia 13 lipca 2006 roku o dokumentach paszportowych (t.j. Dz. U. z 2013 roku, poz. 268) każdy obywatel polski ma prawo do otrzymania paszportu, a pozbawienie lub ograniczenie tego prawa może nastąpić wyłącznie w przypadkach przewidzianych w ustawie. Sąd zdaje sobie sprawę, iż przepis ten w przypadku osób małoletnich należy wiązać z art. 14 tejże ustawy, który dla wydania dokumentu paszportowego wymaga zgody obojga rodziców, dając tym samym wyraz tego, że wydanie paszportu stanowi ważną decyzję w sprawach dziecka. Tym samym w każdym przypadku sporu rodziców co do wydania takiego paszportu Sąd powinien ocenić wagę argumentów obu stron i odnieść je do dobra dziecka, pamiętając, że w interesie dziecka leży utrzymywanie kontaktów z obojgiem rodziców.

Mając powyższe rozważania prawne jak i realia niniejszej sprawy na uwadze Sąd doszedł do przekonania, iż wniosek K. J. okazał się zasadny, a obawy uczestniczki S. P. nieuzasadnione i bynajmniej przedwczesne.

Przede wszystkim z treści wniosku K. J. wynika wyłącznie możliwość zagwarantowania mu spędzenia z córką krótkich okresów czasu poza granicami kraju i to w ramach przyznanych mu kontaktów, a nie przejęcie opieki nad córką i pozbawienie tejże opieki matki. Na skutek zmiany sytuacji życiowej wnioskodawca mieszka w Holandii, a jego aktualny adres został zweryfikowany przez Sąd, albowiem przesyłkę do niego kierowaną na adres w Holandii przez niego podany, odebrał osobiście. W Holandii ma nadto legalną pracę, a zatem nie sposób przyjąć, aby jego miejsca zamieszkania nie było uczestnicze znane.

Wnioskodawca mimo, iż mieszka i pracuje za granicą to jednak nadal ma dobre relacje z córką, spotyka się z nią, jednakże dotychczas wyłącznie w Polsce wobec braku zgody matki w tym zakresie, respektując jej zdanie i nie postępując wbrew jej woli mimo sposobności ku temu w aktualnych realiach (tj. braku kontroli dokumentów tożsamości w związku z przekroczeniem granicy). Nie sposób zatem dopatrzeć się w postawie wnioskodawcy chęci wywiezienia córki za granicę wbrew woli matki, albowiem gdyby taki miał zamiar mógłby to uczynić z jej pominięciem w ramach realizacji sądownie ustalonych kontaktów, czego dotychczas nigdy nie uczynił, a jego wniosek w niniejszej sprawie świadczy o jego odpowiedzialnej postawie.

W konsekwencji powyższego obawy uczestniczki nie są uzasadnione, a powoływanie się na postawę wnioskodawcy sprzed okresu ustalenia kontaktów w drodze ugody nie znajduje racji bytu, skoro od tamtego okresu upłynął okres dwóch lat i przez ten czas uczestniczka żadnych zarzutów pod adresem wnioskodawcy nie zgłaszała, a w kwestii kontaktów nie dochodziło między nimi do nieporozumień.

Należy więc stanowczo podkreślić, iż zgoda na wyrobienie paszportu dla małoletniej jedynie ułatwi realizację kontaktów wnioskodawcy z córką, który i tak te kontakty ma zagwarantowane, a nie budzi wątpliwości sądu opiekuńczego, iż kontakty małoletniej z ojcem w pełni pozostają w zgodzie z jej dobrem, skoro sama uczestniczka przyznała, iż nie ma zastrzeżeń co do opieki wnioskodawcy nad córką podczas tych kontaktów i tych kontaktów nie utrudnia. Z materiału dowodowego natomiast z żadnej jego części nie wynika, aby wnioskodawca poza chęcią realizowania kontaktów z córką zamierzał matkę dziecka pozbawić bezpośredniej opieki nad nim, skoro doskonale wie, iż córka jest związana z matką, to z nią na co dzień mieszka i on ten fakt w pełni akceptuje, a swym wnioskiem w niniejszej sprawie domaga się jedynie umożliwienia mu kontaktów z córką również poza granicami kraju.

Tym samym dokument paszportowy ma wyłącznie służyć realizacji kontaktów córki z ojcem w ramach już przyznanych kontaktów i w żaden sposób nie stanowiłby jakiegokolwiek uciążliwości dla uczestniczki, która przecież na kontakty wnioskodawcy z córką wyraziła zgodę i bynajmniej nie sposób dopatrzeć się w tym jakiegokolwiek zagrożenia dla małoletniej.

Ewentualny konflikt rodziców oraz ich osobiste potrzeby nie mogą zaważyć na rozwoju emocjonalnym i duchowym dziecka, a na pewno wyjazd za granicę, poznanie nowych miejsc, czy styczność z inną kulturą zapewni mu doznania psychofizyczne i estetyczne, wpływające pozytywnie na rozwój jego wyobraźni nawet, jeśli dziecko niewiele zapamięta z całej podróży i pobytu za granicą. Zresztą w dobie rozwoju cywilizacji, wielokulturowości, potrzebie znajomości obcych języków oraz powszechnie dostępnej możliwości podróżowania, Sąd stoi na stanowisku, że wyrażenie zgody na wyrobienie paszportu dla małoletniej aby mogła spędzić choćby dwa tygodnie wakacji z ojcem za granicą, tak naprawdę w jego miejscu zamieszkania, wpłynie w niedalekiej przyszłości korzystnie na chęć nauki i poznawania świata przez nią, co tym bardziej usprawiedliwia potrzebę wyrażenia przez Sąd opiekuńczy zgody na powyższe. W konsekwencji powyższego nie dopatrując się przeciwskazań Sąd wydał zgodę na wyrobienie paszportu dla małoletniej G. J. o czym orzekł w punkcie 1 postanowienia.

Jednocześnie Sąd pouczył zarówno wnioskodawcę jak i uczestniczkę, iż zezwolenie na wydanie paszportu nie jest jednoznaczne z zezwoleniem na stały wyjazd za granicę, na który oboje z rodziców musieliby wyrazić zgodę, a w przypadku braku porozumienia winno być uzyskane zezwolenie Sądu w tym zakresie. Dodatkowo Sąd również pouczył rodziców małoletniej o konsekwencjach prawnych wynikających z Konwencji Haskiej dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę z dnia 25 października 1980 roku.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 2 postanowienia na podstawie art. 520 §1 kpc, zgodnie z którym każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie. To oznacza, że obciążają go koszty tej czynności, której sam dokonał, jak i czynności podjętej w jego interesie. Zasada rządząca kosztami w postępowaniu nieprocesowym odbiega więc od reguły dominującej w procesie, w myśl której strona przegrywająca sprawę jest zobowiązana zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie wszystkie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

SSR Adrianna Brzozowska